

KANADSKÉ LISTY

"Publications Mail Registration No. 09820"
Agreement No. 40012841.

388 Arwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3. Tel. /905/ 278-4116.

E-mail: mirko388@allstream.net

No.11-12, Vol.30., November-December--listopad-prosinec 2006.

ústřední motiv betléma z Betléma (Hlinsko) - Eva Hejduková 1997. SLS Vysočina

**Nový rok 2007 v pohodě a ve zdraví
všem čtenářům „Kanadských Listů“
přejí manželé Mirko a Jana Janečkoví.**

O historickém odkazu českého odboje

1618-1620

Masarykova společnost je již řadu let spolupořadatelkou pietního shromáždění k uctění památky dvaceti sedmi popravených představitelů českého stavovského odboje 1618-1620, které se koná vždy ve výroční den exekuce 21. června v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí a u pamětní desky obětí na Staroměstské radnici. Na letošním shromáždění k polokulatému, 385. výročí tragické události pronášela hlavní projev členka výboru Masarykovy společnosti dr. Marie Neudorfllová. Z její řeči vyjímáme:

Tento odboj symbolizuje trvalou potřebu soudržnosti českého národa na základě jeho nejlepších duchovních a humanitních hodnot a tradic, jejichž bohatým zdrojem je česká reformace a částečně z ní vycházející národní obrození. Vira, vycházející z myšlenek Mistra Jana Husa, kladla ve své době ojedinělý důraz na svobodu svědomí, na to, aby byla spjata s mravností a s rozumem. To, že naši předkové se zbraní v ruce bránili tuto viru před celou konzervativní Evropou a vydobyli ji respekt na intolerantní katolické církvi a světské moci, se stalo mocnou pozitivní českou tradicí a inspirací, jejíž hodnota se dnes znovu záměrně porůznu snižuje, dezinterpretuje, anebo zamlčuje ve prospěch tradic, které měly daleko více destruktivních než pozitivních dopadů.

Smrtí představitelů českého odboje a těžký, tragický osud více než třiceti tisíc protestantských rodin, vyhlazených z českého království, zabavení jejich majetku, násilná rekatolizace a utužení nevolnictví zůstávají navždy varováním, jak brutálně se může chovat moc, které nezáleží na svobodě a na principu spravedlnosti.

Unikátní důraz českých bratrů na vzdělání v mateřském jazyce jako potřebu pro všechny, jako prostředek k úrovni lidí a společnosti, unikátní náboženská tolerance, trávající téměř dvě stě let, vystupují v naší historii jako pilíře orientace na demokratizaci a modernizaci společnosti, na rozvíjení aspektu národní soudržnosti, vzájemné důvěry, bez nichž nemůže existovat ani národ, ani demokracie.

Vzdělávací konceptce Jana Amose Komenského, postavené částečně na širokém užívání mateřského jazyka, přijímali i někteří protestantské panovníci v Evropě. Péče o mateřský jazyk, jeho úroveň a užívání ve vzdělání bylo naléhavé v 16. a znovu v 19. století, kdy se společnost zásluhou osvícenství vymaňovala ze svého dvě staletí trávajícího obecného zanedbání. Vedle úsilí o svobodu a větší spravedlnost zdůrazňovalo důležitost škol, vzdělání jako nutný předpoklad úrovně všech lidí i společnosti. Obojí zůstává základem principu rovnosti lidí a de-

mokratické orientace. Obojí souvisí s úrovní národa jako unikátního společenství sdílejícího kulturní, mravní i politické dimenze, a tudíž schopného se porozumět na tom, co je pro většinu lidí důležité a prospěšné. Tak jako se mocenské vrstvy baly vzdělaných národů a demokratizačního vývoje v 16. i v 19. století, tak se ho obávají i v současnosti.

Bohužel jsme znovu pod různými tlaky - konzervativními, katolickými, globalistickými, neoliberalními - vyzýváni, abychom změnili pohled na tyto naše cenné humanitní a demokratické tradice. Hodnota všeho, čeho český národ dosáhl svým duchovním úsilím, vlastními silami, čim povznese svou úroveň, je znovu zpochybňována ve prospěch tradic, které národ rozdělovaly - kulturně, sociálně, mravně. Různými i rafinovaným způsobem se potlačuje historická paměť. Mezi historiky existuje jakási válka, v níž mravně satečnící, ochotní se postavit za pravdu i proti moci, se zdají být zatím v menšině. Přitom znalost historie je jednou z důležitých prostředků jak moc kontrolovat a usměrňovat. Historická zkušenost nás učí, že konflikty mezi úsilím o svobodnější a mravnější orientaci a mezi jejími odpůrci, kterým jde hlavně o moc, majetek a privilegia na úkor druhých, budou v různých formách existovat stále. Ideál demokracie, jehož kořeny jsou částečně v reformaci, je naplňován jen s velikými obtížemi a zvraty.

T. G. Masaryk zdůrazňoval, že moderní český národ se zrodil i ze znalosti myšlenkového dědictví reformačního proudu naší historie, a proto pro něj bude stále důležité tuto svou historii důkladně znát. Jeho varování, že budou vždy snahy podléhat Palackého interpretaci českých dějin, je stále platné. Masaryk tím, že objasnil souvislost mezi pokrokem, lidskou důstojností a českou reformací, aktualizoval její dědictví způsobem, který by měl být pro nás zavazující. Nejcennější z těchto tradic, vycházejících z původního křesťanství a reformace, nazvali naši obrozenci humanitním ideálem. Zahraňoval mravní principy, viru, která neodporovala rozumu, a svobodu k pozitivnímu rozvoji všech lidí. Masarykův koncept humanitní demokracie vycházel z těchto základů, čímž se lišil od liberální demokracie, která podceňuje význam národní komunity, historie, mravních hodnot a kultury jako konstruktivní síly.

Památka dvaceti sedmi popravených představitelů českého odboje by nám měla hlavně připomínat satečnost, s jakou tiro bojovníci stáli v čele obrany svobodnějších duchovních hodnot zděděných z minulosti. Tato památka at nám také připomíná, že je nutné o tyto hodnoty vědomě pečovat a chránit je pro budoucí generace v zájmu jejich úrovně mravní a intelektuální. Navazovat na tyto naše nejcennější tradice je naší svatou povinností.

A secret war

A new book reveals a hitherto forgotten episode in the recent history of three Buckinghamshire villages and the role they played in assisting the Czechoslovakian government in exile during the second world war. Here its author, Neil Rees, explains how he uncovered the truth

I WAS BORN in Aylesbury. In the 1970s and 1980s I frequently visited my grandmother in the hamlet of Rowsham, down the road from a bus shelter donated to the villages of Aston Abbots and Wingrave by the President of Czechoslovakia. Like most people who pass it, I never thought of its significance.

In 1991 I went to teach English in Czechoslovakia. Whilst there I was befriended by some British war brides. They told me the story of how they had married Czechoslovak soldiers in exile in Britain during the war, how in 1945 they went to live in Czechoslovakia, and how they were trapped by communism from 1948 until 1989.

Looking at second-hand bookshops in Prague, I was amazed to find photographs of Buckinghamshire in many wartime and pre-communist books. So I started to collect them.

When Czech and Slovak friends have come to visit me in Buckinghamshire I have been in the habit of taking them to Aston Abbots. I would show them where their President lived during the war and the bus shelter he left. My friends would ask me questions about the local Czech connection that I could not answer - so I decided to investigate. Under communism, Czechs and Slovaks had been taught that the Czechoslovak government was in exile in London.

This was true, but talking to locals around Buckinghamshire and Bedfordshire I found a fascinating untold story of the President of Czechoslovakia at Aston Abbots, the officials of his private office at Wingrave, his military intelligence staff at Addington and a military intelligence radio station at Hockliffe.

My book, 'The Czech Connection', is the fruit of my research. It uses pictures from archives in Prague and items kindly lent me by people I have met.

Where possible I have used the photographer's original captions; otherwise information is from the memories and writings of people who were there.

It is the secret story of the Czechoslovak government in exile in London, and how three small Buckinghamshire villages became

sanctuary to the President of Czechoslovakia and his officials from 1940 until 1945.

President Edvard Beneš of Czechoslovakia and some of his close officials had been in exile in London since the start of the war, but in 1940 they moved to residences in Buckinghamshire to escape the Blitz. They were helped by the Rothschilds at Ascott House, near Wing, who helped them to lease large country houses from the Rothschild's friends in the Whaddon Chase Hunt. These houses were used as safe residences for the officials and their families, whilst they maintained their offices in London.

The President moved to the The Abbey at Aston Abbots, where he had a platoon of soldiers guarding him. These men were popular in local pubs in and around Aylesbury, and some married local girls, and some of their Nissen huts where the soldiers lived still stand today.

Some of the President's close officials lived at The Old Manor House, Wingrave near Aylesbury, and his military intelligence staff lived at Addington House, Addington near Winslow. They also had a military radio station that kept in contact with the Czech resistance on the edge of the Chilterns at Hockliffe in Bedfordshire.

These locations were very convenient because the President was close to Winston Churchill at Chequers, and near many secret organisations such as Bletchley Park. It was from their base on the edge of the Chilterns that the Czechoslovak exiled President planned the liberation of his country, and many parachutists were trained in SOE local bases for clandestine missions into the Nazi-occupied homeland.

My book tells the story of this almost forgotten local Czech connection, using captions accompanying hitherto unpublished photographs. Almost all the photographs and details are first-hand from the memories or memoirs of people who were there.

The book has aroused great interest in the Czech Republic, where it fills a gap in their history books, and it is currently being translated into Czech. Meanwhile the English version is for sale in shops in the Chilterns. ■

The Czech Connection, ISBN 0-9550883-0-5, is priced at £7.50 and is available from Chapter One Bookshop, Chesham, Wendover Bookshop, Wendover and The Book Castle, Dunstable.

A secret about Neil Rees was revealed in Mississauga in September 2006: HE JUST LOVES CHINESE FOOD!! He believes it makes him strong and tall /he is 6 feet and 2 inches.

Kanadské Listy

INDEPENDENT PUBLICATION
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.
Secretary of the Editorial Board:
Jana Janečková-Bavrová.
Tel: 905-278-4116
E-mail: mirko388@allstream.net

Články, objednávky, inseráty, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
„Kanadské Listy“, 388 Atwater Ave.,
Mississauga, Ont. L5G 2A3, Kanada.
List vychází 6x za rok.

Předplatné na 1 rok:

Kanada \$ 20.00
USA \$ 28.00
Zahrani, letecky \$ 30.00

Sdružení čtenářů v ČR: Dobrovolné
předplatné lze poslat na adresu:
Renáta Kolářová, „Kanadské Listy“,
Máchova 472, 252 63 Roztoky u Prahy.
(tel. po 17 hod. 233 910 340 nebo
e-mail r.kolarova@centrum.cz)

Sdružení čtenářů na Slovensku:

Dobrovolné předplatné lze poslat poštov-
ní poukázkou typu „C“ nebo v hotovosti
na adresu:
Jaroslav Kašík, „Kanadské Listy“,
Kaličiaková 23, 917 01 Trnava.

TROCHU HISTORIE

Když nedávno nahlé-
dli do archivu „Ka-
nadských Listů“ 2 pracovníci libereckého student-
ského projektu „Neviditelné oběti komunismu“, a by-
lo jasné, že je zajímaví poučiví exulanti, uvědo-
mili si, že vedle čtyř mohutných svazků „Poslední
pocty“ z pera J. Pejskara, hlavním pramenem infor-
mací rozhodně budou svázaná čísla „Našich Hlasů“
od 14. května 1955 do 25. prosince 1971. Vznikly
díky majitelům tiskárny Litera / Jiřímu Hlubučko-
vi a Josefu Kuřilovi / jako hlas opozice vůči „sta-
rokrajanské“ Masarykově hale na Cowan Ave. a jejich
orgánu „Novému domovu“. V roce 1948 p. Gustav
Přístupa a jeho přátelé odrazili pokus komu-
nistické slovenské organizace na Lansdowne Ave.,
aby se zmocnili všeho majetku kolem MMI, v 50.
letech se domníval, že poučivým jde podstatně
o totéž, když ho přehlasovali na sokolské valné
hromadě. Domníval se, že hlavní osobou v té sna-
ze byl Jiří Corn a udělal drsný krok: písemně za-
kázal jemu a několika jeho přátelům přístup do
Masarykova domu a na Masaryktown. Prvním redakto-
rem „Našich Hlasů“ byl L. Průdek, ale postupně do
nich přispívali: J. Čermák, M. Zlámal, J. Štembera, Mí-
la Uher, Jan Waldauf, F. Němec, V. Majer, Jiří
Corn, Arno Hais, F. Třešňák, H. Ripka, P. Zenkl,
A. Večeřa, H. Slípka, A. Cekota, Míla Pachnerová-
Skálová, L. Radimský, O. Ulč, R. Hanzlík, Z.
Slavík, Jan Dočkálek a j. Korektury jednou
týdně dělal jistý Mirko Janeček. / V NH se
dočetl, že „M. Slaneček ncsil Havlíkovu tašku“.

(905) 823-4844

Dr. George F. Zagal

Dr. Catherine A. Zagal

Dentists

1096 Feeley Court

Mississauga (Clarkson), Ontario L5J 4S5

We acknowledge the financial support
of the Government of Canada, through the Publication
Assistance Program (PAP) towards our mailing costs.

Canadian
Heritage

Patrimoine
canadien

ZE ŽIVOTA KRAJANŮ

Zasloužilý krajan
Václav Štěpánek, nar.

12.10.1909, zem-
řel v Perth-u,
Ont. 25.10.2006.

Sdělila nám to
jeho dcera Ja-
net Hooper a
dodala, že její matka Emanuela, nar. 5.
11.1909, odešla na věčnost v r. 1994.
Symbolické rozloučení s Václavem bude
11.11.06 v Torontě. -- Známy slovenský
krajan Juraj Sabol se vrátil k stálému
pobytu do své rodné země. -- Pí Helena
Weiderová, vdova po legendárním Józovi,
oslavila své 100. narozeniny v kruhu ro-
diny 6.10.2006. -- M. P. for Miss. South, P.
Szabo byl požádán, aby pomohl vydat v červenci 2007
poštovní známku s R. Wallenbergem; bude to přesně 60
let, co přišel o život v Moskvě; p. Putin tvrdí, že to

Český konzulát v Torontu

Czech Consulate in Toronto
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991

E-mail: toronto@embassy.mzv.cz

Úřední hod.:

pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Ať si říká kdo chce, co chce,
ti kladrubští bělouši kmene
GENERALE jsou přece jen v ko-
čáru nejlepší! / Kladrub, 1946. /

Naši krajanskou katolickou farnost v Burlingtonu vedl po
mnohá léta dp. J. Šach, který dříve působil na Batavě. Vydat
ně vždy pomáhal prof. J. Svoboda a z Toronta někdy zajel
student Bohosloví Dušan Pechr. V květnu 1989 se na scé-
ně objevil nový p. farář, jehož jméno si dnes nikdo v Bur-
lingtonu či v Hamiltonu nepamatuje, protože na tom místě
dlouho nevydržel. Jak tomu bývalo ve staré vlasti, mše
se konaly v kapli uprostřed velkého hřbitova, aby si snad
lidé připomněli, že život skutečně netrvá věčně. Na hřbito-
vě jsou pochováni i naši krajané, např. nezapomenutelný JU-
Dr. Antonín Hynek / 10.8.1898-29.8.1981 / . Jeho syn, nezávís-
lý novinář Václav Hynek, přiláhl z Písku k otcově hro-
bu v r. 1997. Duchovním správcem pro krajany římsko-kat.
víry v Burlingtonu a okolí je P. Norbert Rouš, 464 Plains
Rd. W., Burlington, Ont. Tel. 905-532-1932.

Nejnovější české bestsellery.

(Vězeň, Ulč, Kuras, Fryboř, Legátová, Hřelová...)
politické, historické i romantické romány, dětské knihy, kuchyňky,
detektivky i biografie - 100 různých CD (hudba, pohádky, mluvené slovo), naučné i zábavné
CDROM, filmy na DVD, křivky, slovníky, učebnice, kalendáře 2005, CZ nálepky, karty,
hračky a další české věci.

Vyžádejte si katalog slovenských knih!

Pozoruhodné novinky:

V. Michal: "Báječný rok / deník 2005 /, 360 stran,
CA \$ 30. Václav Havel: "Prosím stručně", 256
stran, CA \$ 33. Jan Drábek: "Hledání štěstí
u cizáků. Tyto knihy obohatí Vaši dovolenou!

Volejte, pište, mailujte, rádi se Vám budeme věnovat!

Navštivte naše webové stránky

www.czech-books.com

nebo volejte zdarma 1 877 287 1015

1652 Mountbatten Place, Victoria, BC-V8S 5J9.

ŠVÉDOVÉ (A ČEŠI) V KANADĚ

1. října 2005 oslavil v kanadském Torontu 70. vý-
ročí založení nejstaršího místního etnokulturního klubu -
Scandinavian Canadian Club. Jednatelkou klubu je
paní Astrid Simola, Norka provdaná za Fina. Součas-
nou předsedkyní je paní Grethe Papageorgiu. Slav-
nostního banketu se zúčastnilo na 400 osob. větši-
nou švédského původu. Ve výboru po mnoho let pu-
sobil i pan Mirko Janeček, který po svém útěku
z komunistického Československa žil nějaký čas ve
Švédsku (1948 až 1951), nyní v Kanadě vydává již
třicetileté krajanské Kanadské Listy. Pan Janeček
svého času spolupracoval i na vzniku švédského kra-
janského periodika Severske listy.

Nedávno se v Mississauze po-
chlubili svým uměním lipicá-
ni z Orlanda na Floridě.
Mirko Janeček šel po bez-
vadném představení, aby ko-
ním a jezdcům pográtuloval.
Zjistil, že jedna jezdka jmé-
nem Petra Janečková! Jiným
jezdcem byl jinoch z Prahy.

bylo slabé srdce. Wallenberg se
stal čestným občanem Kanady v
prosinci 1985. -- Pravda je, že
Mirko Janeček byl 3x v redakč-
ním vedení "Nového domova" - za
P. V. Havlíka, za J. Dočkála a za
K. Jeřábka. -- V Praze zemřel v
květnu 2006 býv. náčelník Sokola
v Montreálu, Vladislav Zajíc, 89.
-- V Belleville, Ont. zemřel 26.8.
2006 František Rábel, býv. starosta
Frankfordu, Ont. Bylo mu 90. Byl z
Jarcové u Val. Meziříčí. -- Bojovník
za Moravu, ottawský Milan Kocourek,
se přestěhoval do Brna a řídí pu-
blikaci "BRNOLIVE". -- Podle Helen
P. je "woodchuck" svišť lesní. --
Mir. Hřebík zemřel v Thornhill 12.
6.2006. -- Ve Viktorii, BC se kraja-
né rozloučili s Bohumilou Veli-
kovskou, 80. Pocházela ze Zlína. --
P. Zeman už nemá kontakt s Remos-
kou. Odešel po zásluze do ústraní.
-- Karel Palát odešel na věčnost 7.
8.2006. V 50. letech byl vězněn. --
Tenista Tomáš Berdych porazil v
Torontu světovou dvojku Nadala. --
Nová kniha: Jan Drábek "His Doubt-
ful Excellency". Je to ironický po-
hled na korupci v ČR. Autor byl šef-
em protokolu prez. Havla. -- Toho
zbožňuje Martha H. Findlay, kan. li-
berálka. -- 23.6.2006 zemřel v Ha-
miltonu Miloslav Cichra, nar. 23.7.
1920 v Bohuslavicích. Bojoval jako
partyzán za války po boku kan. let-
ce Bastabla. -- Diplomát ČR Petr Do-
kládál dostal v Sofii nejvyšší
bulharské vyznamenání.

Z ČESKÉ REPUBLIKY A SLOVENSKA "Nový Poligon" měl

Neúnavní pracovníci v Příbrami: dr. Jiří Velfl/vpravo/ a J. Žahrádka z Muzea 3. odboje.

článek Z. Vališe o prof. A. Holém, který se podílel na vzniku léků proti AIDS. Jindy se J. Ješ rozloučil s Liborem Břemem. -- "Krásná slečna" měla článek Milena Jesenská/1896-1944/ nejen přítelkyně Franze Kafky". Zemřela v Ravensbrücku. "Krásná paní" zas přinesla data o Fráni Zemínové, která v procesu "Horáková a spol." dostala 20 let. Pocházela z Chvatlin u Kolína. Zemřela v Praze 26. 9. 1962 /Adresa obou publikací: Liliová 3, 110 00 Praha 1.--V Po- běžovicích hledají v okolí býv. synagogy pramen léčivé vody.--J. Kotyk napsal článek o paní Boženě Rackové-Novákové z Pardubic, která se v prosinci 48 setkala s prof. Žemlou před jeho odchodem na zá- pad. Byla odsouzena za velezradu na 3 roky. Zemřela 10. ledna 1955.--

Z českých hřbitovů mizí mědě- né urny. Popel mrtvých končí na zemi. Nejhorší je to v Br- ně.--Pokusy oživit Agrární stranu v ČR zatím nevedly k úspěchu./V I. republice by- la největší a nejsilnější stranou a její předseda Antonín Švehla byl podle V. Černého "spolehlivý demokrat, národnostně snášenlivý, přesvědčený selský konzervativce, zá- sadní odpůrce krajnosti, strážce zákonosti, krotitel reakčních sklonů, v socialismu od- mítal marxismus a vše, co naše socialisty orientovalo na cizí vzory a direktivy z ci- ziny".--Na Šumavě byly u Srní obnovy léčivé prameny. Byla odborně obnovena tzv. Hauswaldská kaple.--Firma "easyJet" bude denně létat z Prahy do Milána.--Podle ČTK se Jágr v zámoří soudí o 6 milionů dolarů. Žaluje svého bývalého finančního manažera. --Předsedou strany Moravané se stal ing. Pavel Dohnal. E-mail: p.dohnal@temail.cz -- "KL" mluví jednat s dvěma tiskárnami o možnosti přenést vydávání potřebného počtu vý- tisků pro ČR v Brně nebo v Blansku.--V Hrubé Vrbce je pravoslavný klášter pro budou- cí mnichy. Leží na jižní Moravě, blízko slovenských hranic. Zatím má 3 studenty.--Ve Vsetíně žije Břetislav Král, který byl v r. 48 za rozdávání antikomunistických letáků poslán do pracovního lágru a po útěku se až do konce roku 1990 skrýval u své sestry. StB mělo záznam, že utekl na západ a nehledalo ho.-- Mikuláš Bystrov sepsal a vydal knihu "Z Prahy do GULAGU". V roce 1945 zatkla NKVD na čs. půdě všechny býv. ruské ob- čany, kteří se po r. 1918 stali občany ČR a dobře se uplatnili. Šlo nejméně o 400 osob. --V červnu oslavila Česká zemědělská universita v Suchbátově 100 let existence. Sjezd žijících absolventů se nekonal.--Zajímavé knihy--Blažena Seifertová: "Příběhy krás- ných ohařů a ořů", 108 stran. Eva Strážovská a kolektiv: "Český kalendář 2006", 176 stran. Mgr. Hana Jabůrková: "Valašsko", vlastivědná revue, č. 2 května 2006, 56 stran, vč. návrhu české známky s Tomášem Batou ml. Dr. Miroslav Jirásek: "Návrat do Pekla", 70 stran.

Zelená Lhota na Šumavě: moderní kuchyně paní Renky Va- droňové v jejím "švýcarském chaletu", na snímku vpravo. Její manžel byl předním pracovníkem firmy Baťa ve svě- tě. Návštěvnicka z Kanady ji přišla navštívit a nadýchat se zdravého šumavského vzduchu..

Jiří Gruntorád z Libri Prohibiti /Senovážné nám. 2, 110 00 Praha 1/ dal dohromady největší nezávislou knihovnu a čítárnu v České rep.

Jak prosté

Dočetl jsem biografii Roberta Maxwella. Ano, byl to ten všemi známý maso- nárský tiskový magnát. On, byl polkapatský kluk, chodil do školy oburý. Později vstoupil do "jednosměrného polkapatského prezidenta" Vališa. Dostal ale šlapal los, o boy se dělal s bratrem. Jiřího Maxwell přijal v An- glu. Běval se tam nekřesťanský zbohatl, s ním se nechtěl dělit o neslavné př- sel o život.

Kanadák jsem se na dálku se Samuilem Jelínkem. Vystřeloval se z Polkapatské Rusi, když se oddělila od CSR, do Kanady. Jeho ženu chvilku spálil oburý. Když se znovu zrodil, napadl nám do ČS. ústavu za- líněl symetrický jmenovku Myšánek za Honu. Přeloučení NKVD ji v ne- hranicích, že dříve té kněžky ze svého stáda lidčina. To nešlo, lidče nebyly obnoveny jako selské obce. Jelínek tedy kopal sekačku na náb- vání tržníku v lidčím důvěrném sudu.

Na pražské Bělé Hůře, tam, kde se roku 1920 odehrála pro Čechy ne- slavná bitva, jsem mezi sousedy objevil manželé Honu. Ona vystoupila na okna- nku 1947 z okna od Jirky na Wilsonově nábřeží. Byla před soudem.

novým šatníkem. Sedla si na obkládku chodník a plakala. Nikoho ve- svém hlasním městě neznala. Ze strádání ji vysvlela pravoslavná církev. Později vstoupil do "jednosměrného polkapatského prezidenta" Vališa. Dostal ale šlapal los, o boy se dělal s bratrem. Jiřího Maxwell přijal v An- glu. Běval se tam nekřesťanský zbohatl, s ním se nechtěl dělit o neslavné př- sel o život.

Polkapatská Rus ROHUSLAV HYNK

Významné životní jubileum

oslaví na podzim letošního roku přední česká historička, univerzitní profesorka dr. Věra Olivová, zakladatelka a předsedkyně Společnosti dr. Edvarda Beneše.

Narodila se jako Věra Pávková 13. listopadu 1926 v Praze. V letech 1945-49 vyučovala historii na filosofické fakultě Karlovy univerzity, kde od roku 1953 pedagogicky působila -- nejprve jako odborná asistentka, od roku 1961 jako do- centka na katedře československých dějin. Zaměřila se na novodobé české dějiny a záhy se stala respektovanou zna- kyní historie první Československé republiky. Patřila ke generaci historiků, jež postupně překonávala schematicko- ideologické přístupy k dějinám a propracovávala se k objek- tivnímu pohledu na nedávnou minulost. V šedesátých letech se výrazně podílela na reformním úsilí ve vědecké i politické sféře; svou činností daleko přesáhla rámec akademické púdy a její jméno se pravidelně objevovalo pod fundovanými po- pularizačními články v denním tisku. Příkopnický působila syntéza československých dějin v letech 1918-45 (vysoko- školská učebnice *Dějiny Československa IV*, 1967), kterou na- psala společně s Robertem Kvačkem, a značný ohlas vzbudi- la její monografie *Československo v rozrušení Evropy* (1968), vydaná též v anglickém překladu (*Czechoslovakia in a Dis- rupted Europe*, Londýn-Montreal 1972), jež v roce třicátého výročí mnichovské katastrofy evokovala údel národní demo- kratického státu, zápas s velmocenskou arogancí, a sho- dou dějinných okolností nabyla mimořádné aktuálnosti po sovětské invazi v srpnu 1968.

Na počátku normalizace musela docentka Olivová opustit svoji katedru a dvacet let ji byla znemožněna peda- gogická i vědecká práce. V letech 1971-83 byla zaměstná- na jako odborná pracovníce na katedře etnografie filosofic- ké fakulty, poré odešla do důchodu. V ústraní se začala

intenzivně věnovat dějinám sportu a z tohoto oboru poslé- ze vydala doma i v zahraničí několik rozsáhlých prací (knihy *Sports and Games in the Ancient World* vyšla nejprve roku 1984-85 v Londýně a v New Yorku, potom v němec- kém překladu v Mnichově a v japonském v Tokiu a teprve roku 1988 česky v Praze).

Po listopadovém převratu 1989 se vrátila na pražskou filosofickou fakultu, kde byla jmenována řádnou profesor- kou novodobých českých dějin. V devadesátých letech vy- dalu řadu studií (*Zápas o Československo: říjen 1937-září 1938*, 1992, reedice 1996), učebnic pro různé stupně škol a edic dokumentů. Jako historička, jež se dlouhodobě za- bývala osobností a politickou rolí prezidenta Beneše, zalo- žila Společnost dr. Edvarda Beneše, která pak pod jejím ve- dením rozvinula bohatou ediční a přednáškovou činnost. Zatímco v šedesátých letech hájila Beneše před odsudky levicových dogmatiků, nyní musela čelit protibenešov- ským útokům "zprava", jakož i tendencím soudům částí německé publicistiky i historiografie. Její "boj o Beneše" dosáhl satisfakce důstojnými oslavami 120. výročí pre- zidentova narození, schválením "Lex Beneš" a odhalením Benešova pomníku před Černínským palácem v Praze, zá- roven však vyvolal v život cennou kněžnici a badatelsko-po- pularizační činnost.

Profesorka Olivová je rovněž členkou Masarykovy spo- lečnosti, pravidelně se účastní jejích akcí a valných shro- máždění a usiluje o její úzkou spolupráci se Společností dr. Edvarda Beneše.

Masarykova společnost i redakce Odkazu se připojuje k černým gratulacím a upřímně přeje paní profesorce pevné zdraví a stálou badatelskou i organizační svěžest.

JT

Lenka Gotthardová a kol.: "Jak hřebecín ožil", 78 stran, s krásnými barevnými fotografiemi. V. Rolle- rová: "How to be a homemaker" aneb "Každá česká žen- ská může přežít, pokud jí nevádí vysavače", 125 stran. F. Hejman: "Ráj i peklo", vzpomínky mukla, 160 stran. Josefa A. Mazalová: "Světlo ve stínu", 240 stran, kalvárie čs. žen v 50. letech. Milan Koukal: "Sága rodu Velvodů", 255 stran. Slávek Ostreží: "Jaromír Vejvoda-kral české polky", 68 stran. Rudolf Battěk: "Rozpočítávání dnů a nocí", 77 stran, básně. Jožka Jelínek: "Dic Mihi Aliquid Cervule", 28 stran, vě- nováno těm, kteří jáchymovské peklo nepřežili." Č. 43. Zpravodaje Společnosti bratří Čapků, 88 stran. Jan Beneš: "Indolence", 3. dotisk, 232 stran. Jan Cho- vanec: "Mikoláš Aleš na Slovensku" Dr. Jaroslav Po- spíšil: "Hyeny v akci", 700 stran, velký formát, vy- dání z roku 2003, vč. dostupné o krvavé Světlané. Jiří Ješ: "Co přines čas", 160 stran, vzpomínky sou- časníka. Zuzana Bubílková a Miloslav Šimek: "Poli- tická škodí zdraví", 199 stran, o české politické scéně jen pravdivě. Col. John Hughes-Wilson: "The Cold War", zajímavé pasáže o Československu. David Cesarani: "Eichman-his life and crimes", 460 stran, jak se snadno dostal do Argentiny na vatikánský pas, vystavený biskupem Rudálem, ale hlavně soudní přelíčení v Izraeli.--Dmit Kolben, zakladatel zná- mé firmy, se narodil v r. 1862 a zemřel v r. 1943 v Terezíně.--Tomáš Hemelín daroval do muzea v Lidi- cích dosud neznámé fotografie lidických dětí před transportem do Polska.--Vzácné knihy má na prodej V. Hora, Box 28, Maškův Mlýn-Libřice, 252 06 Davle. --Soukromá korespondence A. Einsteina z jeho pobytu v Praze byla objevena a otištěna v českém tisku.

Na hradě Okeři

"Na našem hradě straší," oznamuje kastelán na památkovém úřadě. "A je to listá?" ptá se nevěřící úředník kastelána. "Na mou hříšnou duši," klade ještě větší důraz svým slovům kastelán. "No, to je ale potom skvělé," konstatuje vesele refe- rent, "tak tam od prvního v měsíci zvýši- me vstupné!"

Žena hubuje na manžela: "Proč jezdíš jako šilenc? V každé zátáčce musím zavřít oči!" Muž se diví: "Ty taky?"

O LETCÍCH

Plk.H.Mellion nám sdělil, že v Newcastle-upon-Tyne definitivně zemřel Jan Sigmund, ze známé moravské "pumpařské" rodiny. Měl hodně dat v počítači a často jsme mu poslali další. Kdy zemřel?--Kdo se chce stát "přítelem" kan.stíhačky ARROW, dostane členskou přihlášku od Aerospace Heritage

Foundation, POBox 246, St. "D", Toronto, Ont. M9A 4X2.--

Mezi obdivovatelů našich válečných letců je dvojice, otec Jan a jeho syn Jakub Lehovcovi na 1.a 2.místě. Tak Jakub/na obrázku/ se ozval z Anglie, že je na návštěvě u Zbyška Nečase a jeho paní Rosemary, že bude u F.Mlejneckého a navštíví Duxford a Honington. Je vyzbrojen vši fototechnikou a mnoha podklady. Jsme rádi, že s námi spolupracuje.

Plk.J.Horal, přítel RAF letců do morku kostí, poděkoval v červnu t.r. během Leteckého dne ve Slaném britskému vojenskému attaché a americkému leteckému attaché za všestrannou podporu čs.válečným veteránům. Oba odcházejí na jiná působiště a vyjádřila popravěni v r.1943 v Drážďanech nebo se, že neradi. V Praze byli spokojeni.

Důstojný pomník válečného hrdiny plk.Otakara Hrubého, DFC, v Nové Pace. Měl mnoho obdivovatelů, zvláště mezi mladými lidmi, a ochotně s nimi besedoval o svých zážitcích. Mezi ně patřil i p.J.Jerije, od r.1969 usazený v Kanadě. Vnučka Oty Hrubého je ČSA letuškou a občas létá do Toronta.

V Anglii žije dnes asi 20 býv.RAF příslušníků, podle plk.A. Poláka.--Letečům fandí M.Štanc, Dvořákova 65, 273 71 Zlonice./Tam se narodil cestovatel a písničkář Eduard Ingriš./--Režisér V.Marhoul řekl:"Generál Fajtl byl rytíř nebes".--Pplk.Jan Hornung /8.10.1919 Mor.Ostrava-13.7.1944/má hrob ve Weston Hill u Plymouthu.S ním v Liberátoru zahynuli i V.Čapek, P.Dřevěný, J.Filip, L.Košek, R.Němeček, K.Novotný a V.Tarantík.--"Pytlák" Říha nám poslal dojemnou vzpomínku na gen.F.Fajtla. V Leteckém klubu v hotelu Duo se sešla skupina přátel gen.Fajtla, plk.Müllera a plk.Foretníka.Poslední 2 zemřeli nedávno.--V chodské Kdyni byl 14.10.odhalen pomník na počest plk.Josefa Hubáčka /17.10.1909, Kdyně- 9.4.1988, Kdyně/. Žije tam jeho syn Michael. Zprávu o ceremonii nám zaslali Lehovcovi.--U dvou pomníků poblíž Jevíčka se sešli přátelé 14ti letců, kteří tam zahynuli při srážce 2 letadel typu Siebel 26.5.1949. Osm z nich byli kadeti Spojovací školy v Chrudimi.--Vladislav Roubal/nar.31.12.1920 v Semilech/ byl zastřelen kom.pohraničnický 15.10.1951, spolu se čtyřmi přáteli, na katastru obce Stanovice u K.Varů. Jejich těla byla pro výstrahu vystavena na appelplochu kom.lágru XII./Informace je od K.Kukala z Bernu/.--Gen.Jaroslav Plass /13.12.1894-30.6.1961/ se utopil v Temži u Lodyně.--Bob Velvarský, který se přiznává, že byl "tobruckou krysou", měl radost z medaile k 60.výročí konce 2.svět.války. Dostal ji z Prahy poštou.Byl potěšen, když mu v Edmontonu krajané odhlasovali "Masarykovu cenu". Velvarský se narodil 22.9.1921 ve Strašicích u Rokycan. Zlobí ho, když se někde v českém tisku dočte, že v Kanadě jsou "Skalnaté hory" /má být: Skalisté/.--Došla zpráva, že v Montreálu zemřela vdova po F.Cigošovi.--V Bewdley, Workcs. zemřel 25.2.2002 plk.František Petr, nar. 26.11.1918 v Hubenově.--F.Srp vydá knížku o gen.Z.Škarvadovi.--Výstava o zahraničním odboji v brněnském Paláci kultura, měla díky plk.Rampulovi, na 50 panelů. Zprávu nám poslal Roman Chudoba, Bieblova 19, 613 00 Brno.--V Domažlicích vyšla knížka O.Tikala "Všerubský kámen", na paměť těch, kteří neprošli./Přes Všeruby převáděl "chodec" O.Rambousek, který žije v USA./--V Hrbové odhalili desku na rodném domě pplk.Karla Novotného. Havaroval s posádkou Liberátora 13.7.1944.--Angl.přidělenec S.Newton předal v Ostravě angl.vyznamenání gen.Z.Škarvadovi, mjr.Trunkátovi a plk.Kadlecovi. Konal se tam úspěšný Let.den NATO.--Britská královna přijala čestné členství RAF-klubu v Brně.--V Mošnově ukázala své umění britská akrobatická letka Red Arrows.--Velký Let.den byl v září v Tuřanech.Byli tam Američané, Švédové, Poláci a Italové.--J.Poláček z USA našel na hřbitově v Blatné hrob plk.Jana Hůlky /1914-1940/. Není ve Vánově seznamu.--Býv.čs.letce zajaté Sověty v r.39 posílala sovětská rozvědka do Protektorátu jako agenty. Tito muži byli zatčeni Oba odcházejí na jiná působiště a vyjádřila popravěni v r.1943 v Drážďanech nebo se, že neradi. V Praze byli spokojeni.

v Berlíně: Miloslav Hůla, Jaroslav Lonek, Vladislav Bobák, Radoslav Selucký a Jan Vycpálek.--5 čs.letců zahynulo v Severním moři, když Němci potopili křižník "Edinburgh" a křižník "Trinidad". Nejsou uvedeni na panelech v Runnymede.--NKVD archívy prozradily, že v GULAGU zemřeli 2 čs.letci: Karel Kubánek /nar.26.10.1916 v Jilemnici/ a J.Rychtera. Pplk.H.Píka o nich nevěděl, jinak by je jistě zachránil.--Kdo má foto M.Kojeckého /nar.6.5.1916 v Kurovicích/, který 21.2.1944 zemřel v Londýně na leukemii?--Býv.jednatel Svazu letců Otto Poláček se narodil 25.9.1920 v Šaštíne.Sdělil nám jeho synovec Juraj Poláček./Ten vydává ve slovenském jazyku časopis "Červené barety", pod záštitou "Klubu voj.výsadkářov-veteránov".--Podle plk.Z.Čerovského zemřel historik Ströbinger 1.12.2005.--Plk.J.Tauber doslova pookřál po návštěvě rodného Chodska. Žije v Neratovicích.--17.5. oslavil plk.Karel Kadlec v Šumperku "90". Byl u 311. Manželka Amálie a syn Petr dali do místního tisku zprávu s pěknou fotkou.

Lauder, Berwicksh., v květnu 1994: Václav /Vic/ Bergman/vlevo/ se naposled sešel se svým válečným velitelem W/C Douglasem Blackwoodem, DFC. Bergman byl v původní sestavě 310.čs.RAF perutě, dostal DFC a Bar, AFC, po únoru 48 se dostal do Anglie a sloužil v RAF v Malajsku a v Koreji. Po změně v r.89 byl povýšen na gen.majora. Narodil se 27.8.1915 v Domoušicích, okres Louny, zemřel 1.1.2003 v Dumbartonu ve Skotsku. Jeho popel byl rozhozen v lesíku, kam chodil se svým věrným Samem.

F/Lt. František Burda, od 310.perutě, nar.21.1.1915 Osičky u Hradce Kr., za války byl Němci držen v zajetí, po r.48 vězněn čs.komunisty, zemřel 23.2.1988 v Brně.Byl vynikajícím pilotem.

Plk.Miroslav Liškutín, DFC, AFC, 312 a 313.Sq., nar.23.8.1919 v Jiřkovcích u Brna, žije ve Farehamu, Hants.

O VOJÁČÍCH

Vojta Levin zdraví touto cestou své vál.kamarády Miklanka a Hniličku, který sloužil u 2.praporu

CZECHOSLOVAK ARMY

Životní křižovatky Vojty Levina

Poprosili jsme pana Vojtu Levina, jednoho ze zahraničních členů naší Společnosti, zúčastnit se letke Bratři, aby napsal vzpomínku o svém životě. Do SPPR ho přivedl upřímný zájem o tuto zemi z historického, stále přetrvávající "československého" citu. Ať kladný, tak jeho textu o tom plně nevědí, má pan Levin za sebou banalitu, dramatické lety, útoky i boje, zápas o život i existenci; nikdy však nezapomněl na rodnou zemi – což lze doložit i na jeho vstředně češtině: v dopise, který nám zaslal, jsme opatřili suto pár úroků...

Narodil jsem se v Krnově 31. března 1921. Můj otec byl také krnovský rolník, matinka pocházela z Vídně, kde se s tátou seznámila za 1. světové války. Dědeček byl z Kotlina a byla to jeho záliba, že táta i já jsme byli v německém Krnově vychováni dvojjazyčně.

Po Mnichovské 1938 jsme se usadili v Brně. Táta měl kamaráda z vojny, který šel v Jižní Americe, a ten nás vyzval, abychom se k němu vyostehovali. Bohužel rodiče mysleli, že emigrace je pouze pro mládež a nabídku přijali jen za mně. Začalo shánění dokladů a deviz. 15. března 1939 nás okupovali Němci, ale moje přípravy byly natolik pokročilé, že jsem potřeboval už jen německé razítko a nic nestálo v cestě. Táta odněkud sehnal 10 liber, které jsem schoval ve flaše na aspirin.

Začátkem dubna 1939 jsem se vydal na cestu. Musím se přiznat, že se mi do té Jižní Ameriky naprosto nechtělo a doufal jsem, že najdu možnost zakotvit v Anglii. To se také uskutečnilo. Našel jsem si místo u Czech Refugee Trust Fund, pomocné organizaci pro uprchlíky z Československa. Když vypukla válka, přihlásil jsem se na čs. vyslanectví do armády. Šel jsem k odvodu s lednou 1940 a na vojnu v srpnu téhož roku. Znovu začaly nálety na Londýn a bylo docela výhrůžné se sblížit do tábora v Cholmondeley Parku daleko od zásahů Luftwaffe. Po roce o přechodu jsem v praporem rozkazu viděl výzvu, aby se přihlásili držitelé řidičských průkazů. Já si své vlastní neměl, ale řekl jsem, že se mi stálo při úniku. Vzali mě ke zkoušce, po níž mi dopravní důstojník řekl, že by mě měl za tu lež vlastně zavřít, ale že přijímá na řízení buňky, a poslal mě do aut školy. Podal jsem si sít se nejdivně řidičem nákladního a pak instruktoru u brigádní autoškoly s hodností

svobodníka. V květnu 1944 byla škola zrušena a byl jsem přeložen jako desátník k 2. tankovému praporu. Brzo na to jsme jeli do Francie a do konce války obléhali Dunkerque.

Konec války byl signálem k cestě domů. Byli jsme přeloženi pod americké velení a nastoupili cestu do americké zóny v ČSR. Rozmístili nás v různých vesnicích na Plzeňsku a brzo jsme jeli do Prahy na přehlídku na oslavu vítězství. To byl vechol naší slávy, pak už přišla jen zklamání. Nejdříve ze všeho to bylo odstoupení Podkarpatské Rusi. Mnoho našich kamarádů, kteří pocházeli odarmud, se teď ocitli bez vlasti. Demis jsme viděli také přechmaty komunistů, které nikdo nepotrestal. V novinách začaly útoky na „Západníky“.

Rodiče válku nepřežili, takže nic mě doma nedrželo. Rozhodl jsem se pro návrat do Anglie. Trvalo pár měsíců, než jsem tu našel místo. Rozhodl jsem se pro textilní průmysl; sehnal jsem zaměstnání na severu země ve Wiganu. Skoro rok jsem strávil jako učedník v kalocně, pak se díky příteli našla lepší možnost – jeho textilní firma hledala prodáváče. To místo jsem dostal a pak jsem strávil 17 let v textilním průmyslu. Následkem dovozu z Japonska a Hongkongu však bylo stále méně možností pro prodáváče anglického zboží a uvažoval jsem o nové kariéře.

Četl jsem články o počítačích, který mne udělal ohromný dojem. Jak se ale mám k nové technice dostat? Našel jsem na internetu příslušný kurs, a i když byl trochu dražší, než jsem očekával, přihlásil jsem se. Spolu s manželkou jsme tu částku dali dolomady. Po absolvování jsem dostal diplom a hledal místo. Bylo to dost obtížné, firmy stály o mladší síly a vyžadovaly také zkušenosti, ale nakonec se našla americká firma, která byla ochotna to se mnou zkusit. Několikrát jsem pak ještě změnil místo, pak už se lepší, a po čase dostal odměnu se osamostatnit. Získal jsem dobré zákazníky a měl úspěch na celé čáře. Byla mi skoro sedmdesát, když jsem konečně šel do penze.

Odštěpoval jsem se z Londýna a žiji v překrásné vesnici na východě Anglie. Následkem „sametovky“ mám možnost navštěvovat svou vlast a mohu říci, že jsem se svým životem spokojen.

VOJTA LEVIN

Deightona "Blitzkrieg" a dověděl se: lehké čs. tanky vyhrály pro Němce bitvu o Francii. /Čs. vláda je nabídla Anglii po Mnichovské v r.38 a byla ochotna je dopravit do Oděsy a naložit na anglické lodě. Pan Chamberlain nabídku odmítl; nechťel "provokovat" Němce. /-- "NO" č.21/06 přineslo celostátní rozhovor s pplk.A. Knížkem, ředitelem Vojenské historického ústavu Armády ČR v Praze. Řekl mj., že se bude rozšiřovat Letecké muzeum ve Kbělicích a Vojenské technické muzeum v Lešanech. Pan ředitel spolupracuje s několika kluby voj.historie. Je dobré, že je vedou mladí lidé. /--Čs. radista Václav Hradecký pracoval na jaře 45 pro Američany přímo v hlavním stanu něm.armády v sev.Itálii a podstatně urychlil kapitulaci Němců v Itálii. Narodil se 8.4.1922 v Rohanově u Prachatic. Odešel z ČSR v roce 1947 a od té doby o něm nikdo nic neví. Ani jeho synovec v ČR. /--Vyšel článek "Generál Prchal a Podkarpatská Rus" od Jana Morávky. Tvrdí, že 6.1.1939 jej pres.Hácha jmenoval ministrem v autonomní vládě P.Rusi, vedené Vološinem. /--Škpt. Josef Knop /30.1.1909-1.4.1966/ vedl na Dukle 2.prapor. V 50. letech byl krutě kom. režimem pronásledován a jen o vlas unikl trestu smrti. Obyvatelé Žamberka na něho nezapomínají. /--Ve Zvolenu je stále aktivní Ailsa Domanová. /Časťní se všech pietních akcí. Její manžel byl příslušníkem 2.paradesantní brigády. /--H.Löwitt/75 Montalt Rd., Woodford Green, Essex IG8 9RS, UK/ by rád věděl, co se stalo s jeho velitelem pplk.Krátkým. Herbert dostal letos od MO hned 3 medaile. /--Plk.Pavel Bock /nar.17.11.1920, zemřel v Anglii 1.6.2006. Byl rodák ze Žiliny, Čechoslovák smýšlelním. /--Heinz Vogel má velkou sbírku fotografií a dokumentů, které zanechal jeho otec, který sloužil v čs. vojsku v Anglii. /--"Kopeckář" Milan Dufek se usadil v Mikulově a dívá se z okna na zříceninu Kozího Hrádku. Shodou okolností bydlí na ulici Hraničářů. /--F.Vilím byl spokojen s léčením v Lázních Jáchymov. Po 14ti dnech se vydal do Pardubic, kde má stále mnoho přátel. /--Pavel Hauzner měl v květnu v Plzni zajímavou přednášku "Americká pošta v ČSR v roce 1945". Se svou sbírkou jezdí po celé Evropě. /--U parafontány v Leamingtonu se letos sešli v Leamingtonu 3 zbývajících čs. legionářů. Po ceremonii je pohostila Luci Bratinková. /--Když se člověk nebrání, hřbet mu rovný nezůstane. /--tvrdí gen.Tomáš Sedláček. Má pravdu?

Když generál Josef Buršík v roce 1996 odhaloval u Všem památník těm, kteří zahynuli při pokusu odejít přes Šumavu do svobodného světa, místní rodáci o něm tvrdili, že je to největší Chod v moderní historii. Narodil se 11.9.1911 ve Starém Postřekově u Domažlic. Po inter-naci Sověty se dostal k čs.jednotce v Buzuluku. Stal se tankistou a později velitelem tankového praporu. Byl u Kijeve a Rovna. Byl zraněn na Dukle, ale vrátil se ke své jednotce právě včas, aby byl označen za osvoboditele Ostravy. Nic nepomohlo, že dostal Řád hrdiny SSSR; do-stal za "velezradu" 10 let. V r.1950 se mu podařil útek z Mirova a právě u Všem se dostal na západ. Usadil se v Anglii. Bylo zjištěno na útvaru PS zastřelili v letech 48-89 až 600 osob. Buršík měl štěstí a nebyl jedním z nich. Chodem č.2 v moderních dějinách byl zastřelil skaut Jan Smudek, který se domů vrátil v uniformě RAF. /Odvážné tvrzení: oba by jistě souhlasili se symbolem Chodů na českém státním znaku, kdybychom měli možnost se jich zeptat. /

Časťní se všech pietních akcí. Její manžel byl příslušníkem 2.paradesantní brigády. /--H.Löwitt/75 Montalt Rd., Woodford Green, Essex IG8 9RS, UK/ by rád věděl, co se stalo s jeho velitelem pplk.Krátkým. Herbert dostal letos od MO hned 3 medaile. /--Plk.Pavel Bock /nar.17.11.1920, zemřel v Anglii 1.6.2006. Byl rodák ze Žiliny, Čechoslovák smýšlelním. /--Heinz Vogel má velkou sbírku fotografií a dokumentů, které zanechal jeho otec, který sloužil v čs. vojsku v Anglii. /--"Kopeckář" Milan Dufek se usadil v Mikulově a dívá se z okna na zříceninu Kozího Hrádku. Shodou okolností bydlí na ulici Hraničářů. /--F.Vilím byl spokojen s léčením v Lázních Jáchymov. Po 14ti dnech se vydal do Pardubic, kde má stále mnoho přátel. /--Pavel Hauzner měl v květnu v Plzni zajímavou přednášku "Americká pošta v ČSR v roce 1945". Se svou sbírkou jezdí po celé Evropě. /--U parafontány v Leamingtonu se letos sešli v Leamingtonu 3 zbývajících čs. legionářů. Po ceremonii je pohostila Luci Bratinková. /--Když se člověk nebrání, hřbet mu rovný nezůstane. /--tvrdí gen.Tomáš Sedláček. Má pravdu?

Italský neznámý voják

Komise, složená z důstojníků, poddůstojníků a vojínů, objevila všechny italské vojenské hřbitovy, kde byly hroby neznámých padlých označeny pouze čísly. Jedenáct ostatků spočinulo v hliněných prostěradlech, v nichž byly uloženy do rakví v říjnu 1921 ostatky uvítalo město Gorizia.

Marie Bergamasová, matka jednoho z neznámých vojáků, byla vybrána, aby označila rakev, která najde své trvalé místo v podstavci pomníku Viktora Emanuela II. v Římě. Paní Bergamasová vybírá druhou rakev zprava, žehná ji křížem a zdobí černým závojem. Hudba hraje hymnu Piave a vévoda z Austrie pokládá na rakev bronzovou korunu.

Zinková rakev je uložena do dubové schránky, zdobené ornamenty ze železa, nalezeného na bojištích. Nožky jsou zhotoveny z ukořistěných ručních granátů.

☺ Vojáci nakládají munici. Velitel je upozorňuje: "Neházejte s tím tak. Mírný týden to odfouklo osm vojáků přímo do nebes!"

☺ "To se nám stát nemůže," na to jeden z vojáků, "nás je jen sedm."

☺ Poddůstojník tve na nastoupenou čet: "Střílíme mírně, od zítřka budete střílet dvacet pět hodin denně!" "Desátníku, ale den má jen dvacet čtyři hodin!" "Nevadí, budete vstávat o hodinu dříve!"

PO STOPÁCH TRICETILETÉ VÁLKY

PO ŠVÉDSKÝCH STOPÁCH

Severská společnost uspořádala 5. listopadu pro své členy zájezd do německého Lützenu, do míst jedné z nejvýznamnějších bitev třicetileté války, ve které padl švédský král Gustav II. Adolf. Význam a hrdinná smrt Gustava II. Adolfa roku 1632 se připomíná ve Švédsku každoročně 6. listopadu – je to oficiální významný den švédského státu nazývaný Gustav Adolfsdagen.

LÜTZEN

Lützen je město v Německu 15 km jihozápadně od Lipska. 16. listopadu 1632 se zde střetla spojená vojska Katolické ligy a císaře Ferdinanda II. pod velením Albrechta z Valdštejna s vojskem švédského krále Gustava Adolfa. Bitva skončila nerozhodně, zastavila však ofenzivu Švédů v Německu. Padl zde Gustav II. Adolf a na císařské straně polní maršál Gottfried z Pappenheimu.

KRÁL GUSTAV II. ADOLF

Král Gustav II. Adolf byl vnukem zakladatele slavné švédské panovnické dynastie Gustava I. Vasy. Narodil se 19. prosince 1594. Králem se stal v roce 1611. Za dobu svého panování posílal hospodářskou a politickou moc své země, poskytl šlechtě politické a hospodářské výsady, zasadil se o rozvoj státního správního institutu, některé i zřídil, např. nejvyšší soudní dvůr. Provedl řadu správních, finančních a vojenských reforem. Byl válečnickem i mírovojemcem – ukončil tzv. kal-marskou válku (1613), válku s Ruskem (1617) a ve válkách s Polskem (1621–29) získal řadu území v Polsku a v Prusku. Také upevnil švédskou moc v Pobaltí.

Jeho úspěchy a hospodářská síla Švédska pravděpodobně stály na počátku úvah o vytvoření velké říše na Baltu. Tato myšlenka nakonec přivedla Švédsko k účasti ve čtvrté fázi třicetileté války. Stalo se tak vyloděním v Německu 4. července 1630. K vojskům Gustava II. Adolfa se připojila protestantská knížata severního Německa a švédský král postupně ovládl značnou část Německé říše. Součástí této ex-

panze v severozápadní a střední Evropě bylo i obsazení Prahy saským vojskem v roce 1631. Švédové se dostali až k Norimberku, kde je zastavila vojska Katolické ligy a císaře Ferdinanda II. pod velením Albrechta z Valdštejna. Stalo se tak v krvavé, ale nerozhodné bitvě u Lützenu v listopadu 1632, kde švédský král Gustav II. Adolf padl 16. listopadu.

Poslední rok život Gustava II. Adolfa popisuje Václav Vladivoj Tomek v Dějinách království Českého takto: „Časné z jara roku 1632 Gustav Adolf vypravil se ze zimního odpočinku svého v Mohuči k novému tažení, a vtrhl do vévodství Maximiliánovi do Bavor. Tily, který mu chtěl zabránit v cestě, padl 15. dubna při střelbě přes řeku Lech u města Raina. Ale hned potom přelozil také Waldštejn hlavní bitvu své Znojmo do Rakovníka v Čechách, udeřil odtud na Sasy v Praze, dobyl na nich Malé strany i hradu Pražského útokem (15. května), a zapudil je potom ve krátkém čase z ostatní části království. Tím byl Gustav Adolf přinucen zanechat Bavor a míti se na pozor před Waldštejnem, kterýž hned také vytáhl proti němu přes Cheb. Král švédský zavlel se v Norimberce, Waldštejn položil se na vrších míli od tohoto města. Tak zůstali mnoho neděl překážejíce jeden druhému. Když pak se král švédský konečně odvážil útoku na hradby Waldštejnovy (1. září), odražen jest se zřetelnou krvavou. Tu se dal opět v tažení do Bavor; ale Waldštejn nešahel za ním, nýbrž obrátil se do Sas. aby, pokud možná, kurfirsta odstrašil od spolku se Švédy. Gustav Adolf, aby to zabránil, táhl konečně kurfirstovi saskému na pomoc, a když se v pokračující podzim zdálo, že oba protivníci zůstanou v Sasích přes zimu, Gustav Adolf překvapil Waldštejna nenadálým pochodem proti němu k Lützenu, tak že musil svesti s ním bitvu (16. listopadu). V krvavém zápase, jejíž rozvedla konečně jen noc, způsobilo jedno vojsko druhému pohromy strašlivé; konečně Waldštejn musil ustoupiti k Lipsku, ale Švédům byl padl král jejich. Waldštejn položil se potom s vojskem svým na zimu do Čech, kdež udělil veliké odměny důstojníkům, kteří se vyznamenali v boji; ale 15. obviněných ze zlého zachování dal sít na novém velkém popravišti v Praze na Staroměstském náměstí, dva pak tudíž oběsili.“

Pavel Dobrovský
zdroje: www.citanka.cz, www.libn.cz

OBRAZ OD GUSTAVA HESSELA

O PARAŠUTISTECH

Gestapem obklíčeni a sami se v bezvýchodné situaci zastřelili. Radiotelegrafista Šperl dostal pomocí stanice MILADA do katastru obce Popovic u Hluku několik větších kontejnerů

JEDEN ZE STATEČNÝCH

Když jsme se zmínili o "biblii čs.válečných parašutistů", která vyšla za redakce Jiřího Šolce v Praze v roce 1990 pod názvem "Bylo málo mužů" a měla 346 stran, dostali jsme několik dobrých komentářů, resp.doplnění. Původní rukopis byl, díky J.Šperlovi, poslán na 100 adres se žádostí o doplňky a opravy. S novým textem přijel Jaroslav Šperl /byl z rodiny tisíkařů v Litomyšli/ do Toronta, aby našel možnost vydání v Kanadě. To bylo v září 1989 a z té doby je výše uvedená fotografie /je na ní s manželkou Věrou; svatba byla v r.1947 a jedním ze svědků byl Čestmír Škola ze skupiny CLAY/. V našem archivu jsme našli dopis R.Krzáka, který našel vydavatelství Mercur v Praze, a ten se zmiňuje, že Jaroslav Šperl daroval na vydání knihy 10.000 dolarů. Byla by chyba, kdyby se na tento fakt zapomnělo. /Jaroslav Šperl se narodil 1919 v Praze, zemřel 11.4.2005 v USA./

V roce 1992 vzpomínali v Ležákách, že to bylo před 50ti lety, co vesnice a její obyvatelé byli německými okupanty likvidováni. Místo sovětské vlajky tam zavlála vlajka Kanady /2.pilot Halifaxu byl por.Wilkin z Edmontonu a tedy se významnou měrou podílel na výsadku sedmi mužů na samém konci ro 1941, včetně Gabčíka a Kubiše/ a když z Tasmanie přiletěla paní Nermuťová /vdova po poslanci Nermuťovi/, byla jmenována Čestnou členkou "Společnosti pro zachování památky Ležáků" a měla možnost krátce promluvit. Na rozdíl od r.2005 měli v roce 1992 možnost promluvit anglicky: kanadský letecký attaché plk.James Hunter /vlevo/ a anglický vojenský attaché, Wing Commander RAF R.Foster. Uprostřed je obetavá tehdejší předsedkyně Společnosti, ing.Jiřina Slámová. Tehdy se stal čestným členem Společnosti také vydavatel t.l. a dr.Zdeněk Jelínek, historik a tehdejší ředitel Ústředního Muzea Čs.armády v Praze. Jak se časy mění..

Ze skupiny CARBON /Bogataj, Šperl, Kobzík a Vanc/ byli poslední dva. Radiotelegrafista Šperl dostal pomocí stanice MILADA do katastru obce Popovic u Hluku několik větších kontejnerů se zbraněmi z Anglie a sám Šperl našel úkryt v rodině statkáře Penka v Hluku. CARBON si získal na Slovácku na 270 spolupracovníků. Dvojice Bogataj-Šperl měla velké štěstí, že nespada do sítě agentů Gestapa. --V článku "O jednom vojákově" ve "Zprávách Klubu přátel par-

dubicka" byla fotografie Otmara Riedla, škpt. Šustra a angl.majora Pritze. V podtitulku byli omylem zaměněni Riedl s Pritzem. --Magazine "CARP" měl článek "Canadians and the Secret War". Obě byly ženy, které pracovaly v Bletchley Parku: Nan Wright a Madge Trull. První žije ve Viktorii, BC., druhá v Mississauze, Ont. Součástí článku byla nedávná fotografie ředitele Bletchley Musea, Tony Sale-a. --Plk.H.Píka prosadil svou paraskupinu ze Sov.svazu: vybral a postaral se o výcvik B.Němce, F.Ryše /radiotelegrafisty/, F.Braunera a Jana Kasíka. Byli vysazeni v noci z 9.na 10. září 1941 v katastru obce Dřínov, 10 km od Kroměříže. Měli raportovat plk.Píkově a Čs.vojenské missi v Moskvě. Výsadek přiletěl v době, kdy do Prahy přišel Heydrich, měl označení S 1/R a všichni 4 jeho členové byli Gestapem zatčeni a popraveni. Na 160 jejich spolupracovníků bylo zatčeno a z nich 91 popraveno či umučeno ve věznicih a koncentračních táborech. Vzpomínkové ceremonie 9.9.2006 se účastnila také předsedkyně Českého svazu bojovníků za svobodu, Anděla Dvořáková a dcera gen.L.Svobody. -- Dr.Jan Klinka z Victorie, BC, mluvil v Č.Budějovicích na Kongresu SVU o Robertu Matulovi a o A.Vyhňákově. Posledně jmenovaný se v Torontě sám zastřelil svou válečnou pistolí dne 24.7.1994, když se po operaci obou kyčlí domníval, že bude své manželce na obtíž. Když policie záležitost vyšetřovala, přišla na to, že Vyhňák měl u ní registrované 2 pistole, vlastnil je tedy legálně. Jen tu druhou dlouho hledali: skryl ji do duté knihy a ukryl ve své rozsáhlé knihovně. Protože v 80. letech docházelo v okolí bydliště A.Vyhňáka k přepadením starších lidí, byl vždy dobře vyzbrojen. Když spal, měl pod polštářem ostré nabitou pistolí. /Ve všech zmínkách o jeho činnosti v okolí Nového Města na Moravě je zdůrazněno, že měl skutečně "dobrou mušku" a několikrát se vyhnul zatčení Gestapem tím, že protivníka zastřelil. ---Vyšla kniha Jana Břečky "SILVER B neodpovídá". Objednávky: Nakl. a vydavatelství Spolek přátel čs.opevnění, Glinkova 9, 623 00 Brno-Kohoutovice. Má 127 stran a stojí 195 Kč. Byli v ní

Jan Zemek a Vladimír Škácha. Měli smílu. Zemek zůstal viset s padákem na stromě u obce Kasalický, sev od Přelouče. Kde se chtěli uchytit byli odmítáni a tak odešli k příbuzným Zenka do Brna. Radiový komplet byl při dopadu poškozen a nefungoval. Škácha byl postřelen Gestapem v Ostravě 12.12.1944 a po věznění v Brně byl poslán do konc.tábora. Válku přežil. Zemek se v lesích kolem Buchlova připojil k partyzánům a dočkal se konce války. -- V Rožnově pod Radhoštěm besedovala s novináři Jiřina Juláková, dcera pravoslavného kněze Vladimíra Petřeka. Narodil se 19.6.1908 v Olomouci, jeho otec pocházel z Horních Pasek u Rožnova. S vědomím biskupa Gorazdy ukryl v kryptě pod chrámem v Resslově ulici 7 parašutistů z Anglie. V. Petřek byl popraven Gestapem v Kobylisích 5.9.1942. V roce 1938 se rozvedl s manželkou Jiřinou. Tím si ona zachránila život. Dnes žije v Praze a je jí 98 let. Dceři Jiřině je 71 let a žije v Praze s matkou. --V Brně pracovali jako agenti Gestapa Jaroslav Mězl a Martin Valaštiak. Vydávali se za partyzány a od zámožných lidí vybírali peníze na jejich podporu. Němcům to prozradila milenka Valaštiaka Marta Paková z Ružomberka, sama agentka Gestapa ve Velkých Karlovicích, pod krycím jménem FRÜHLIGSBLEUMIE. Všichni tři se účastnili SNP.

O SKAUTECH

Dost často se píše o medailích, které dostali účastníci 2.světové války, ať sloužili vlasti jako letci, vojáci či parašutisté. Jsou lidé, kteří odznaky a medaile sbírají a vyměňují si je. A tak přišel dotaz, zda existují skautské odznaky a zda bychom mohli přinést jejich přehled. V první řadě je třeba vysvětlit, že skautská lilie je vyjádřením magnetické střelky a najdeme ji už na nejstarších námořních mapách. Bez kompasu, bez znalosti severu a správného směru nebylo možno nikam plout. Přeneseně: znát směr svého života, umět se orientovat v přírodě i ve společnosti - to jsou přednosti, ke kterým směřuje každý skutečný skaut. Lilie patří ke celosvětovému skautskému hnutí. Jeho výhradním československým doplňkem je chodská psí hlava věrných strážců našich hranic, samostatnosti a svobody. Nejstarší památkou z roku 1912 je "První odznak českých skautů" ve tvaru trojúhelníku na základně s nápisem SKAUT. V roce 1922 bylo zavedeno vyznamenání s indickou svastikou; bylo to 2.000 let staré znamení štěstí a úspěchu. Pak přišla stuha "Skautská láska", 12 dílů se zvířecími symboly jednotlivých měsíců. Uprostřed byla skautská lilie. Pak byl SYRINK s třech stupních. Nosil se na skautské vázance. V r.1938 se udělovala "Stříbrná pamětní medaile sv.Jiří". Po válce "Za čin junácký" a "Junácký kříž". Populární mezi sběrateli je stále "Slibová lilie", "Za junáckou zdatnost a odznak Lesních škol. Nejvyšší pocty byly: Stříbrný a Zlatý "Trojlístek"/jeden měl Jiří Bayer/ a "Stříbrný vlk" /na výše uvedených fotografiích/. Těch bylo za 1.republiku uděleno 8. Stříbrná figurka vlka měří 5 cm a nosí se kolem krku na bílo-červené stuze. Ctí nosit toto vyznamenání se dostalo jen těm, kteří stáli buď u kolébky čs.skautingu nebo se celoživotní prací přičinili o jeho rozvoj. Jedním z nositelů byl br.Rudolf Plajner. Když byl v 90. letech starostou skautů dr. Antonín Šum, dostal "Stříbrného vlka" vydavatel t.l., který začal skautovat v r.1938 u 4.oddílů v Pardubicích a byl činný jako skaut v exilu po únoru 48.

Z ČESKÉ REPUBLIKY A SLOVENSKA

peretu "polská krev", snad i "Vinobraní". Ale víte, že přišel o život v Zá-hřebu v Chorvátsku 24.12.1930 skokem z okna? Byl v tamním Národním diva-dle dirigentem. Letos na jaře byly jeho ostatky z Mi-rogaje /o tom hřbitově napsal pěknou báseň Jiří Wol-ker/ odvezeny na Slavní Hlavon, významný Sokol. V Pra-1874 narodil. --Mgr.S.Součková, neteř Prokopa Drtiny, zveřejnila první dramatické okolnosti kolem pokusu zmlíněného o sebevraždu skokem z okna. Byl znám za 2. války jako "Pavel Svatý" z vysílání BBC. Pád přežil, vyléčil se a komunisté ho až do r.1960 věznili, tedy plných 12 let. --Opožděně: 11.10.2005 zemřel v Brně ve Zbraslavském náměstí. Posledním věku 86 let MUDr.Jiří Hlavon, významný Sokol. V Pra-účinkujícím byl dechový orchestr z ze zemřel 20.12.2005 Judr.Jiří Liška, 89. Působil řeckého ostrova Kos. Čeští účastníci byli po mnoho let v Sokole Los Angeles, hlavně jako kroni-kář. --V lednu 2006 odešla v Koločavě na býv.Podk.Ru-si Anna Štajerová, 82, dcera Nikoly Šuhaje. Vždy tvrdi-la, že nebyl loupežníkem. --PASEKA vydala knihu Petra Sabacha "Občanský průkaz", 184 stran. Zachycuje zají-mavé srpnové události v r.1968. --Vyšlo české znění knížky N.Rees-a v nakl.EVA-Milan Nevoila, Praha 12, 100 Kč. Má název "Prezident Beneš v Anglii". --I.Trumpová chce v Praze postavit luxusní hotel. --V bunkru KS-14 u Krá-líků je stálá výstava o zlo-činech komunismu. Ředitelem je Richard Sícha. --Vyšla kniha "Česká kniha rekordů", 128 stran. Zašle ji: Agentura Dobry den, Nám.rekordů a k.811.393 Ol Pelhřimov. --Jakub Blacký, 91, vyprávěl skupině studen-tů, jak byl v dubnu 1954 zat-čen, Stbáci ho vysadili na o-puštěném poli, dali mu do ruky krabičku s fazolemi a nafilm-ovali ho. Byl to důkaz, že šíří-mandelinku bramborovu a dostal 18 let. Odseděl si 10. --116. ročník Velké pardubické vyhrál český kůň Decent Fellow. Nezná-me odkud. --O Langošovo místo na Slovensku se uchází 9 poli-tiků. --14.7. byl v Trnavě od-halen pomník pronásledovaným v letech 1948-1989. Vymykající je publikace "Naše Svedectvo". --Bez humoru se dá žít, ale proč? "Trnky-Brnky" vyplní kaž-dou mezeru. Rádi pošleme zájem-cům ukázkové číslo. --Umřel Fe-lix Uhl. Kde a kdy? --Ing.Ale-na Kulheimová napsala pro chi-cagské "Hlasy noroda" studii "Český král Jiří z Poděbrad." --Národní galerie v Praze by-la založena 5.2.1796 měšťany Společností vlasteneckých přátel umění. --Starostou Domažlic až do nedávna byl Jan Látk-a /ČSSD/. Zajímalo by nás, zda byl znovu zvolen. /Pro jisto-tu byl také senátorem. --Ve Kdyni vzpomněli, že se tam před 100 lety narodil MUDr.Vladimír Böhm. Byl Gestapem obviněn, že pomáhal Smudkovi a uvězněn ve Flössenburgu. Tam zachránil jako lékař mnoho životů. Měl peklo v 50.letech od komuni-stů. Zemřel 15.12.1985. --V Lu-hačovicích vznikla Hudební a-kademi. Z podnětu hejtmána zlínského kraje Libora Luká-še. Ředitelem akademie je popu-lární Václav Hudeček. --P.Dymaš stále pracuje v Oddělení stát-ní správy a integrace azylantů a přesídlenců. Snaží se. --Jiří Kovtun napsal knihu "Republika v nebezpečném světě"s podtitul-lem "Éra presidenta Masaryka 1918-1935". Má 900 stran a stojí 688 Kč. --Zlín se stává filmovou Mekkou. Zásahu má ředitel Zde-něk Skauníc. --Po J.Gruntorádovi pět dalších vězňů z 50.let tvr-dí, že dnešní poslanec za KSČM Vondruška se k nim choval ne-lidsky. Vymlouvá se, že jen a-plikoval tehdejší předpisy a resignaci nemá v úmyslu.

Olga Vavřínová

Světě zbož se! Po prvé v historii na-lebných Roztok u

Prahy se tam dostala do če-la žena. Paní architektka Olga Vavřínová se před vol-bami představila jako mluv-čí hnutí DOST a získala nejvíce hlasů. Řekla jasně: "Poslední roky jsem hodně kritizovala různé aktivity radnice. Chci dokázat, že se dá město řídit odpovědně a transparentně. A že radnice je tu od toho, aby byla ku prospěchu lidí, kteří ve městě žijí, nikoliv jen vel-kým firmám a jejich ekono-mickým zájmům."

BYLI JSTE NA RŮŽOVÉM PALOUCČU?

Jestli jste opravdu pozorní četli Staré pověsti české, tak si jistě vzpomenete na pověst Růžový palouček Alois Jirásek v ní vypráví o dobách pronásledování Jednoty bratrské. Na Růžovém paloučku se v noci scházeli čeští bratři, naposledy přijímali podoboj, naposledy se pomodlili, rozloučili se spolu i s domovem a polibili zemi, kterou skropili slzami. Pak navždy odešli do zemi, kde mohli svobodně vyznávat svou víru. Z pověsti se také dozvíte, že Růžový palouček je na výšině opodál vesnice Moravice, dobrou hodinu cesty od Litomyšle ze západ.

Nu dobře, říkal jsem si, podívám se do toho místa a třeba tam i nějaký Růžový palou-ček bude.

Na Růžovém paloučku skutečně rostou růže, před paloučkem stojí pomník věnovaný českým bratrům, kolem dokola je park protkány cestičkami, kolem parku plot a za ním po-le. Dvořák areálu se vchází kovanými vrátky nebo bránou z asfaltové silničky lemované ale-jí bříz. Silnička sem vede z Moravic a Moravice jsou jen pár kilometrů od Litomyšle. Tak jsem vám to popsal co nejstručněji. Můžete jít!

Růžový palouček má čtvercovou plochu o rozloze 340 čtverečních metrů. Je obehnan nízkým plůtkem a růže, které na paloučku rostou, patří k zvláštnímu botanickému druhu nazývanému Rosa Gallica či růže galská. Roku 1753 ji právě takto pokřtil známý fran-couzský badatel Carl Linné. Růže nevyniká žádnou šlechtěnou krásou, připomíná spíš ně-co planého. Šípkového, vyrostlého nížko nad zemí s útlými větvičkami a drobnými rudými květy. Mnoho se podzemními odnožemi, nově vzniklý keř se hned osamostatní, a tak vzniká-její celé kolonie. Také se ji říká růže francouzská, růže papoušková, růže stepní. Je zvyklá jen na svou půdu, nikdy neoranou, neobdělávanou, jakou bývá step. Jinde než právě tady na tomhle paloučku se jí nedatí. Když se ji pokusíte přesadit, zvlada a uhynula. Jako by tím stvrdzovala onu dávno pověst, že vyrostla ze slz českých bratří, když se tu loučili se svou vlastí, a sama tak vydávala svědectví o věrnosti k půdě a k domovu.

O Růžovém paloučku se poprvé píše v Josefském katastru roku 1787 v knize vsi Újezdce, kde se razírně uvádí červené růže na paloučku nazývaném Červený. Tehdy rostl kolem les, který postupně ustupoval polím, až zůstal jen palouček a na něm hustý porost galských růží.

Proč se právě tento palouček stal posledním místem setkání bratří, vám asi nikdo ne-vysvětlí. Tvrdí se, že tu bývalo pohanské obětíště a to se pak po staletí pietně uchovalo. Skutečnosti zůstává, že poprvé se tu čeští bratři loučili v červnu roku 1548, kdy z Litomyšle muselo odejít na sto padesát členů Jednoty. A pak i v dalších letech, zvláště po roce 1618 v době temna, se palouček stal posledním místem českých bratří před odchodem do exi-lu. Takových míst, kde se čeští bratři loučili, bylo po Čechách víc, ale Růžový palouček pře-trval staletí. Možná právě proto, že tu rostly galské růže - stejné tvrdohlavé jako čeští bra-tři. A možná také proto, že mnohé legendy byly přímo varující. Pij se palouček neda pio-měnit v pole, pluh se porouchal, kůň padl, obilí shořelo, hospodáře stihlo neštěstí. Při-utrhne-li svobodný růži, nehození se, utrhne-li ji svobodně, nevadí se. Podobných legend je víc. A tak není divu, že se nikdo neodvážil paloučku dotknout. Chránila ho křehká síla le-gend, tak jako dnes ho chrání plot.

Alois Jirásek sem poprvé zavítal roku 1876. V té době učil jako profesor na reálce v Li-tomyšli. Znal pověsti a zkazky, které se vázaly k paloučku, ale ještě neušel, že jím dá pro-stor ve Starých pověstech českých a z pozapomenutého Růžového paloučku se stane pa-mätné místo. A byl to právě Jirásek, který zde o mnoho let později 19. června 1921 odha-lil pomník nazvaný Na věčnou památku českým bratrům. Selo se na sedmdesát tisíc lidí, mezi nimi i potomci exulantů.

Každoročně se tu pak konala slavnostní shromáždění, většinou 6. července, v den vý-raď Husova upálení. V roce 1939 byly slavnosti zakázány a v podstatě na víc než půl sto-letí Růžový palouček osiřel.

Hned u vchodu si můžete zakoupit útlou knížku, z níž se dovíte o Růžovém palou-čku mnohem víc, než jsem vám pověděl. Ale mně nejde o doslovnost. Pro sebe jsem tu ob-jevil pamätné místo naší vlasti, o němž jsem neměl tušení. To místo neveliké, libezné a mys-lím, že je stejně tak významné jako třeba píbramská Svätá Hora. Neohrozuje však archi-tektonickou velkolepostí. Jen se zelená, šumí, kvete a voní a docela nenápadně nám při-pomíná jednu bolestnou epizodu našich dějin. Možná právě proto ji lidé hojili tantazil. Kam-koliv tu člověk vkročí a cokoliv se tu událo, přerostlo v pověst. Galské růže vyrostly ze slz českých bratří, když se tu loučili, a z drobné chleba, když naposledy přijímali podoboj.

Až jednou celý palouček proroste růžemi, sejde se tu sedm králů a ti zde smluví vě-čný mír u kamene jako stůl, který sám od sebe vyrostl.

Sezenice u Pardubic /nebo Pardubice u Se-zemic?/ se mohou pochlubit moderní novou radnicí, kde se soustřeďuje život něsteč-ka. Otcové Sezemíc, v čele s p.starostou Bohuslavem Kopeckým, dokázali pro malý region s osmi vesnicemi udělat zázraky. Patří k nim i Kladina, odkud pocházel rod Janečků a kde má vydavatel t.l. tzv.domov-ské právo. Pro všechny případy... Jinak ze Sezemíc pochází parašutista Alfréd Bartoš ze skupiny SILVER A a praporečník roty Nazdar v 1.válce J.Bezdíček. Navíc je od-tamtud známý vodní sportovec J.Doktor.

"Na vás je hned vidět, že jste se oženil," říká úřednice kolegovi. "Už nechodíte v roztrhaných ponožkách." --Zasílání ponožek bylo to první, co mě manželka naučila."

Vzpomínka na Božu Modrého očima dcery

Letos 24. září by bylo legendárnímu brankáři československého národního mužstva v ledním hokeji, ing. Bohumilu (známému pod jménem Boža) Modré-mu, 90 let. Jeho jméno mělo v ledním hokeji stejný zvuk jako jméno Františka Pláničky v kopané. Oba to byli vynikající sportovci, vzorní otcové rodin, dobří a spolehliví kamarádi se zlatým srdcem. Boža Modrý byl jednou z mnoha ne-vinných obětí strašného režimu. K jeho nedožitému devadesátinám napsala jeho dcera Blanka, která je herečkou ve vídeňském Burgtheatru, pro náš časopis několik vzpomínkových slov.

Jak začít o osudu rodiny, která, jako mnoho jiných, byla tragicky po-znamenána komunistickým režimem padesátých let, dobou vykonstruova-ných o lživých procesů? Jsou situace, které jednou provždy zakotví v pa-měti člověka. Vzpomínky, které ne-můžeme a nebo nechceme zapome-nout, jsou to nejvzácnější, co nám pa-trí. I když často ořezou celým ži-votem.

V březnu 1950 - byly mi čtyři roky a sestře děvaný sedm - zazvonil ně-kdo u dveří našeho bytu v Klimentě- ulici. Šla jsem otevřít, protože jsem myslela, že je to tatínek, který byl do-le na dvoře u garáže. Předem mnou stáli dva muži v dlouhých kabátech a ptali se, jestli je tatínek doma. Ma-minka jim rozčileně vysvětlovala, že manžel je na dvoře, klepe koberce - uklízíme, budou brzy Velikonoce a chceme mít hezký a čistý byt. Ale to už oba příslušníci StB odcházeli po schodech směrem na dvůr. Když se po několika minutách vrátili, stál ta-tínek uprostřed mezi nimi. Radili mu, aby si vzal s sebou klíče od auta, kdy-by se chtěl rychleji vrátit. Maminka, které bylo tehdy 30 let a tatínkovi 34, se ptala, kdy se vrátí. Vzpomínky, hrdý a s tím překrásným klidným úsměvem smutně zažertoval: „Bud večer, nebo za 20 let.“

Uplynul skoro rok a půl, než jsme ho se sestrou smály zas vidět - ve věz-nici na Borech. Byl odsouzen na 15 let za něco, co neudělal a ani udělat ne-mohl. Vymysleli si spoustu důvodů: nepřítel socialistického zřízení, vele-zrada, špionáž, úmysl odejít za hra-nice a kontakt s občany západních ze-mí. Maminka byla ze Švýcarska - to už bylo špatné, tatínek byl, jako tehdy nejlepší brankář, zvaný častěji na švédské, švýcarské a kanadské vy-slancetví - to už bylo podezřelé, byl spřátelen s americkým občanem a je-ho ženou - to už byla skoro vele-zrada. Že se tatínek vždy ze Západu vracel domů, že byl s celým hokej-o-vým mužstvem, které bylo také po-zavráno, dvojnásobným mistrem světa a nositelem stříbrné olympijské me-daile, to nikoho nezajímalo. O roz-sudku bylo rozhodnuto někde jinde než u soudu, na vyšších místech, soud byl bez svědků a jakéhokoli prá-va obžalovaných na obhajobu. Snad jim bylo vyčítáno, že byli tehdy do-leko lepší hokejisté než Sověti, kteří se vlastně od Čechů učili hrát správně hokej. Po mistrech světa jako by se propadla zem. Pro výstrahu.

Tatínek dostal trest odnětí svobo-dy na 15 let. Bylo to hrozné. Dlouhých pět let jsme ho viděli v různých věz-ních, pohublého, bílého, ale vzpi-měného a s tím krásným vlnitým úsměvem, z kterého vyzařovalo tolik síly a lásky k nám. Někdy jsme ho vi-děli za skleněnou stěnou, jindy za plechovou s dírkami, abychom moh-

ly slyšet alespoň jeho hlas, někdy jsme mu smály sedět dokonce na kli-ně. Byl klidný, hrdý, věděl, že má čis-té ruce a svědomí, že nic neprovedl, za co by se měl stydět. Byl statečný, ale pět let vězení a práce v uranových dolech v Jáchymově mu podlomily zdraví.

Během tatínkovy pobytu ve věze-ni ubíhala i pro nás doma strastiplná léta. Lidé se báli s námi stykat, byli na nás nasazení informanti, nesměly jsme se sestrou - z rodiny kriminální-ka - s druhými dětmi na dětský letní tábor a ještě ani po amnestii, která správně ruší všechny trestné činy, jsem nebyla - jako dvadčítiletá - pro-aticů „zločin“ přijata na jedenáctilet-ku. Maminka se děla, aby nás uživi-la, a večer nám zpívala krásné písničky. Poznaly jsme tolik bolesti a záro-veň tolik lásky, od maminky i od ta-tínka. Nejhorší byla ta nejistota: vrá-tí se až za 15 let? Vráti se vůbec? Pře-žije to?

Vrátil se za 5 let, ale s podlome-ným zdravím. Vrátil se po amnestii v roce 1955. Zdálo se, že budeme mo-ci všechno to ztracená léta dohonit a naše štěstí, že jsme zase pohroma-dě, bylo nekonečné. Ale choroba způ-sobená roky věznění a prací v ura-nových dolech se brzy ohlásila. Ta-tínkovi se začaly ztrácet svaly v těle, pomalu a zákeřně se tato neznámá choroba rozšiřovala a nechala ho před našima očima umírat. Ale i v té-to těžké době nám dával sílu, lásku, moudrost. Sám dávno věděl, že ze-mře, ale ten jeho krásný, pro mne ne-konečné drahý úsměv, nezmizel ani těsně před jeho smrtí. Jeho tělo už byly jen kosti potažené kůží, když jednoho rána v necelých 46 letech umřel. Několik dní před smrtí mi řekl: „Mám ti toho ještě tolik co říci...“

1. července 1963 dostala mamín-ka z nemohoucího telegram: „Vaš man-žel zemřel.“

Uvědomila jsem si, že nám nikdy nevyprávěl o utrácení a ponižování, které ve vězení zažil. Nechtěl nás tím asi zatěžovat a dělat ze sebe chudá-ka. Jen jednou, když jsme se sestrou ohrozovaly nos nad nějakým jídlem, nám řekl: „Děvčata, jezte, my jsme někdy ve vězení sbírali hlady drabečky z podlahy...“ Často myslím na to, co asi všechno musel prožít za těch 5 let vězení. Ten hlad byl asi ještě to nejmenší. O tom, že tam byly cely, ve kterých se dalo jen na podlaže sedět nebo klečet, jsem se dozvěděla až dlouho po tatínkově smrti.

Neuplyne den, kdy bych na něho nemyslela, na toho krásného, čestné-ho, ušlechtilého člověka, jehož ace-rou jsem směla být. Jsou vzpomínky, které nikdy nechceme na nemůžeme zapomenout, neboť jsou často to nej-cennější, co máme...

Blanka Modrý

Svedish Wildlife Research Suppl. 1, 1987

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRAŇÍ

Jazykozpytec B. Šindler píše ve "Věstníku Sokola Sydney"/v Austrálii/ o českém jazyku. Poslední malou studii nazval "Z tajů krás české řeči". Tvrdí např. že naše číslovky si pohrávají s námi a ne my s nimi. --Krajan z Argentiny nám sdělil, že diktátor Perón poskytl po skončení 2. svět. války "asyl" nejméně 10.000 nacistům z Německa a odjinud. Většina z nich, včetně Eichmanna/ přicestovala s vatikánskými pasy. --V Odlins Galerii ve Wellingtonu /N. Zéland/ byla výstava obrazů býv. čs. hon. konzula Mirka Paulika. --Gen. konzul Vít Kolář v Sydney odešel na jiné působiště. Protože se staral také o naše krajany na N. Zélandě, vyšel jeho dopis na rozloučenou ve "Střípkách". Prozradil, že v poslední době byly největším problémem nové české pasy s biometrickými prvky. /Vzhledem ke vzdálenosti, neměl by být i gen. konzulát ve Wellingtonu?/ --Volby v Rakousku vyhrál soc. demokrat A. Gusenbauer. Naši krajané stejného politického zaměření pomohli hlavně ve Vídni. --Úroveň "Katolických Listů" pátera J. Šimka /70 Homebush Rd., Strath-

field, NSW, 2135, Australia/ se neustále lepší; i vtipy jsou vynikající. --V Mauthausenu byla odhalena pamětní deska K. Hašlerovi /31.10. 1879-22.12.1941/. Hlavní řečníci: Anžela Dvořáková z Prahy a konzul Rudolf Jindrák. --V Mexiku žije na 600 našich krajanů, v Argentině na 45.000. --Emilie Břehovská stále hledá svého bratra A. Fraňka; neví o něm od r. 1949. --Unavena Německem, pí Helena Wači /Löwenstr. 77, 20251 Hamburg/, by si ráda dopisovala anglicky s čestným mužem do 65ti. --V Sydney /Austrálie/ zemřela populární exulantka Jamila Dresslerová, 87. --Býv. náčelník Sokola Paříž, Jaroslav Polanský, 63, zemřel v prosinci 2005. Letošního sletu v Praze se nedočkal známý Sokol František Sion z Rakouska/ zemřel 31.1. 2006/. --V Ústavu pro mezinárodní

Dr. Antonín Bubeník /narozený 3.2.1913 v Jevošce, zemřel 4.2.1995 v Torontě/ byl vynikajícím znalcem a milovníkem přírody, znamenitým malířem, úspěšným pěstitelům orchidejí, prvotřídním biochemikem a po celém světě známým odborníkem na vysokou zvůli. Uvedl kresbu zachycující dr. Bubeníka v "rozhovoru" s losem v provincním přírodním parku Quetico /záp. od Thunder Bay, Ont./ svědčí o tom, že byl vynalézavý. Přišel na to, že reakce losů na jeho pohyby vypracoval losí hlavou, seskupení parohů a různé "losí" zvuky, vyvolaly u různých zvířat různé zájmové reakce. Paní Marie Bubeníková, manželka Antonína, ho všude jako fotografa do Quetico parku doprovázela. Výsledky pokusů s losy byly později zveřejněny, nejen v Kanadě a v USA, ale také ve Švédsku.

Zdenek a Milada Burdychovi jsou pensisté a žijí ve Weisendorfu u Norimberka, ale často jezdí na svou "chalupu" do Skuhrova-Hatí, nedaleko Litně, v dohledu Karlštejna. Když se podívají na drunou stranu, vidí jezírko plné ryb a kachen a občas zvou nejbližší přátele na sražené buřtíky-dávají přednost těm z Horoměřic. Paní Milada pochází z Přelouče a nedá na ni dopustit. Moderní domek Burdychových přineseme jiný.

hosp. srovnávání ve Vídni vyniká pražský rodák Ing. Peter Havlík. --V Maskatu /Omán/ pracuje jako projektantka Simona Losmanová, 27 z Prahy. Edita Berková, 28, si zas chválí Irsko /vydělává na 30.000 Eur ročně/. --Německy píšící spisovatelka Lenka Reinerová, která žila ve Francii a v Mexiku, oslavila v Praze "90." Loni vyšla česky její kniha "Praha bláznivá". --Potápečskou školu pro turisty vybudoval na ostrově Charapoana /Šalamounské ostrovy/ krajan Jiří Holba, 46, rodák ze Slavičína. Má 2 děti a očekává návštěvu Bolka Polívky, aby u své "chaty" na Bali vztavil valašskou vlahku. --O průkazku Mez. Organizace novinářů /IQJ/ se žádá na: Londýnská 60, 120 00 Praha 2. Tel. 224-255-908. --S. Irwina probodl rejnok /z čeledi trnuchovitých/. Bylo mu 44.

Kupuji či vyměňuji pohlednice známky, bankovky, dopisnice, mince a d. s. celým světem J. Kříž, 50724 Dětemec 25, ČR

NAŠI V USA

Vrchol kariéry JUDr. Miloše Halouzky: byl prezidentem American International Underwriters na Filipínách. /Jeho data: 23.7.1922, Kladno-28.1.2006, Laguna Woods, CA./ --Dobrá zpráva ze San Diega: několik minut,

Český filosof na Aljašce

Když se řekne Aljaška, tak si většina z nás představí krásnou dalekou a tajemnou přírodu a zrovna nás nenapadne hledat v těchto končinách českou stopu. Jednou z výjimek je profesor Rudolf Krejčí, který se v loňském roce stal zahraničním členem Masarykovy společnosti. Tato skutečnost dokazuje, že ani přes svůj věk a geografickou vzdálenost neztrácí zájem o naši zemi.

Profesor Rudolf Krejčí se narodil 4. března 1929 v Hrušvách u Břeclavi. Vyrůstal v rodině řeznické. Toto povolání s sebou přineslo, že se celá rodina často stěhovala. Po Hrušvách žili v Hodoníně, Čejce a Hulíně, a tak – jak sám jednou prohlásil – šel vlastně nevědomky v Masarykových stopách. Do gymnázia začal chodit nejříve v Kroměříži; a od kvarty pokračoval v Brně, kde na úte 1949 odmaturoval. Na brněnském gymnáziu ho nadchl pro filosofii středověkého profesora Antonína Kříž, který přednášel do četiny Aristotelovy spisy. Svoji roli v jeho osudě pro filosofii sehrál i tatínek. Profesor Krejčí na to po mnoha letech později vzpomínal: „Na některé otázky mu pomáhal odpovědět otec, který byl zkušený člověk: například, co bude po válce, co pro nás může představovat komunismus. Tehdy mi tatínek řekl: Přeci si nerozmyslíš, že byl to velký filosof. Tak jsem se začal orientovat na Masaryka a osobnosti kolem něho. V podstatě jsem se k filosofii dostal přes své otázky.“

Po maturitě chtěl studovat filosofii. V té době se ovšem dostal do konfliktu s nastupující komunistickou moudr. Stal se členem studentské skupiny, která pomýšlela na protikomunistický odboj. Jejich činnost byla však prozrazena. Revoluční studenti byli vyloučeni ze všech škol a byl na ně vydán zatykač. Rudolf Krejčí měl jako jediný z této skupiny štěstí, že unikl zatčení. Následovalo ovšem dlouhých pět let úteků před komunistickou policií. V té době se především skrýval u svých rodičů a sam na tuto dobu domácího vězení velmi hezky vzpomíná jako na období, kdy získal své základní vzdělání, a na čas, který strávil „jetením a přemýšlením o problémech světa a lidské společnosti“.

Několikrát se pokusil ilegálně opustit území Československa, ale podařilo se mu to až na jaře roku 1954. Jeho útek byl velmi dobrodružný a nebezpečný. Unikl v lepenkové bedně v uhelném vagonu přes hranice do Rakouska.

Tento útek se zúčastil a Rudolf Krejčí mohl pokračovat ve svých studiích. V Rakousku začal nejdrive studovat ve Vídni, ale protože se univerzita nacházela v prvním vídeňském okrese, který každý měsíc přecházel z americké správy do ruské, tak se z bezpečnostních důvodů uchýlil na univerzitu do Lince a později do Innsbrucku, kde v roce 1959 dokončil své vysokoškolské studia. Svou závěrečnou doktorskou práci psal o Masarykově práci *Raiko a Europa*.

Na své studia si musel vydělávat, jak se dalo. A tak se stal spolupracovníkem rádia Svobodná Evropa, psal články pro rozhlasovou stanici BBC v Londýně a pro ruské exilové Radio Liberation. Svoje studia také na rok přerušil a odecestoval do USA, aby si tam jeden rok manuálně vydělával na dokončení svých studií.

Po promoci odjíždí z existenčních důvodů do Evropy do Ameriky. Zde na chvíli opouští svou milovanou filosofii a snaží se učit, jak to jen jde. Nejprve vykonává řadu manuálních prací. V San Francisku pracuje jako chemický inženýr pro největší stávkářskou firmu Bechtel, umývá nádoby v restauraci, dělá čističku, detektiv (Burns Detective Agency), železářského dělníka (Bethlehem Steel) a čistí neony na mrakodrapech. Zvlášť na tuto poslední práci nejvíce vzpomíná: „Zde jsem vydělal největší peníze, protože i černosi měli z toho strach. Byl jsem samozřejmě uvázaný, ale když jsem se podíval dolů... Neony se musely umýt dvakrát za rok. Nikdy jsem si nepřipouštěl, že bych měl nárok dělat něco jiného. Potřeboval jsem peníze, tak jsem dělal, co se dalo.“

A mezitím se snažil uchytit narymo na univerzitě. Psal na všechny strany. Krátce se mu podařilo uchytit na univerzitě v Kalifornii, kde učil studenty rusky a německy. Ale to byla jen krátkodobá záležitost. Trvalo se mu podařilo zakorýt na univerzitě až v roce 1960. Jednou u univerzity, kam poslal svoji žádost, byla i univerzita ve Fairbanksu na Aljašce. Ale ani zde neuděl od začátku svoji filosofii, k čemu se dostal až mnohem později. Na své příjezdu na Aljašskou univerzitu vzpomínal profesor Krejčí v roce 1993 pro sborník právní Filozofické fakulty Masarykovy univerzity v Brně: „Z univerzity na Aljašce jsem dostal zprávu, abych tam zavolaal... Zavolaal a tam je prezident univerzity ve Fairbanksu na Aljašce. Říká mi: mám tady váš dopis, že máte zájem se sem dostat, a co přijíte chci vlastně dělat? Odpověděl jsem, že filosofii. Začal se smát, a tak jsem se ho ptal, proč se směje. Řekl mi, že filosofii nikdy nepotřebovali, nepotřebují a nikdy nepotřebují nebudou. Když jste tak někdy uměl něco, co má nějaký smysl... Kdyžbych přijímal nějaký jazyk... Tak jsem mu řekl, že mluvím německy, rusky a francouzsky.“

A tak od roku 1960 začal vyučovat na Aljašce jazyky. Mezitím došlo ke změně vedení univerzity a díky tomu se dostal k výuce filosofie. Později se mu podařilo zde vybudovat katedru filosofie (1963) a ještě později i katedru lidských vztahů (1975). To už ovšem byl několik let řádným profesorem aljašské univerzity, založené roku 1915. K jmenování došlo v roce 1969. Dva roky byl rovněž děkanem univerzity pro vědu a umění.

Profesor Krejčí je však znám i jako editor paměti Jana Eškyma Welzla, jež populární polárník českého původu napsal v letech 1932-1933 v Dawsonu německým kurentem. Učinil tak pod dojmem čtenářského úspěchu svých

vzpomínek, které literárně zpracovali novináři a spisovatelé Bedřich Golombek a Eduard Valenta a postupně vydali ve čtyřech knihách, z nichž první dvě (*Tricet let na zlatém letu* a *Po stopách polárních pokladů*) byly přeloženy do osmnácti jazyků a staly se opravdovými bestsellery. Jak už to tak někdy bývá, Welzl z honoráře za tuto knihu prakticky nic nedostal. A tak se zahořklý a nespokojený rozhodl napsat svoje skutečné paměti. Jejich rukopis ležel psk dlouho po autorově smrti v knihovně jednoho profesora aljašské univerzity, a když i ten zemřel, dostal se shodou okolností do rukou profesora Krejčího, který jej přeložil nejdrive do moderní němčiny a poté do češtiny. Kniha vyšla pod titulem Jan Welzl: *Cesta kolem světa 1893-1898* v Praze roku 1997 a je cenným dokladem pro poznání pozoruhodné osobnosti legendárního českého polárníka.

Při výtu Krejčího aktivit nesmíme ovšem zapomenout ani na jeho lásku ke sportu. V mládí hrál kopanou, hokej a tenis za různé moravské sportovní kluby a později za smetbrucký hokejový klub. Po příchodu do Ameriky se stal propagátorem evropského fotbalu, který byl v té době na západním pobřeží USA téměř neznámým.

Profesor Krejčí žije nyní na zaslouženém odpočinku ve Fairbanksu a Manley Hot Spring s bývalou herečkou českého původu Verou Fuskovou, dcerou českého podnikatele a politika Eduarda Fuska, jehož medailon jsme přinesli v minulém čísle. Popřejme mu pevné zdraví a doufejme, že si ještě od něho mnohé přečteme, a to nejen o Masarykovi.

Odkaz zaří 2006

Michal Pehr

Prof. Rudolf Krejčí, POBox 80581, College, AK, 99708, USA

Měsíčník moravského humoru „TRNKY-BRNKY“ Box 55, 763 12 Vizovice, ČR

Roční předplatné US\$ 26,40
Lze poslat i na „KL“.

řijí jsou uvedeni: I. Dubovický, D. Kraft a Milena Secká. Na str. 30 je zmínka o "KL" a jsou pochváleny, že přináší šejší "fundované články" o zahraničním odboji během II. svět. --Frank Slíva /77 Pipers Pond, Bluffton, SC 29910, USA/ oslavil "84". Navštívil přátele v okolí Toronta a předal jim "Vzomínku" na svého otce Leopolda, který zemřel v USA 9.6.1986. Byl poslancem čs. agrární strany. Rod pocházel ze Šumic u Uh. Brodu. --Lidé z Čechů stále s vděčností vzpomínají na starostu J. Šafuse a na jeho paní Marii. Odešel po únoru 48 a usadil se s o-bema dcerami v Chicagu. On zemřel v říjnu 1977, paní Š. v listopadu 1960. --Prof. Larry Gratt má nejmodernější vilu v La Jolla, CA.